

Hồi thứ mười bảy

Cuộc Sống Trên Đảo Thần Tiên

Phượng Kiều đặt chân lên hải đảo, sững sờ tưởng chừng đang bước vào một thế giới thần tiên. Trước mặt nàng, là cánh rừng chạy sâu mãi vào đất liền, đủ mọi kỳ hoa dị thảo. Xa xa, từng dãy núi sáng chói dưới ánh sáng mặt trời, bốn bề đâu đâu cũng thấy tiếng chim kêu vượn hót véo von như đón chào khách lạ. Đi chừng quãng xa, đã thấy nhà cửa rải rác ven rừng, mái nhà nào cũng nhọn hoắt, làm toàn bằng gỗ quý. Thỉnh thoảng lại gặp một vài thổ dân nam nữ qua lại, cúi đầu chào rất lễ phép. Tiếng đàn sáo dập dìu từ trong những căn nhà đưa ra, trầm bổng êm đềm. Còn đang ngơ ngác ngắm cảnh lạ thường, chợt thấy một chiếc xe thạp lè tè có tám con chó trắng kéo từ phía trước chạy tới, dừng lại bên đường. Vũ Sinh buộc cương, nhanh nhẹn nhảy xuống tươi cười:

– Mời cô nương và Yến Phi lên xe, chúng ta còn phải đi một đoạn đường khá dài nữa! Sư phụ sai tôi ra đón cô nương!

Xe chạy êm không. Vào giữa rừng đào, tới một con suối trong veo, có cầu gỗ bắc ngang, họ Vũ cho xe dừng bên cầu, với tay bứt một trái đào từ một cành rủ đưa cho Phượng Kiều.

– Cô nương dùng thử trái đào đặc biệt của Thần Tiên đảo.

Phượng Kiều đỡ lấy ngắm nghía, thấy trái đào lớn hơn nắm tay, lông mịn như nhung. Yến Phi cũng bứt luôn mấy trái ăn, giục:

– Chị cứ dùng thử sẽ biết. Không có đào ở đâu ngon bằng.

Phượng Kiều ném thử mấy miếng, quả nhiên thấy ngon mát lạ lùng, ăn xong một trái, thấy trong mình tỉnh táo hẳn lên. Phượng Kiều nhìn xuống suối. Từng đàn cá lượn lờ giữa làn nước trong veo như nước Ngọc Tuyền. Và tự nhiên, cô gái lục địa khẽ thở dài, bắt đầu sợ hãi khi nhận ra tất cả sức quyến rũ gớm ghê của Thần Tiên Đảo. Vũ Sinh cho xe qua cầu. Lối mòn thăm thẳm chạy giữa cánh rừng đào đầy ánh sáng lưu ly. Thỉnh thoảng lại gặp thổ dân đang vui vẻ bứt trái đào bỏ lẳng đeo vai, miệng hát véo von như không còn mảy may biết đến niềm đau xót trần tục nữa. Trông nét

mặt họ, nhận ra đủ mọi giống, từ da vàng, tới da trắng da đen, không có vẻ gì là dân ở những miền băng giá cả.

Nàng liền quay hỏi Yến Phi:

– Sao nơi đây lại có đủ sắc dân?

Cô gái hải đảo nhìn "sư huynh":

– Vì đảo này không phải ai cũng tới được. Dân trên đảo hầu hết đều từ khắp bốn phương trời đi tàu biển bị bão tố bạt phong, may trôi vào đúng nguồn lưu thủy mới đặt chân lên mấy ngọn đảo xa xăm này.

– Những người đó có khi nào trở lại quê hương?

Vũ Sinh mỉm cười úp mở.

– Đã tới chốn này, làm gì còn có quê hương khác!

Phượng Kiều chột dạ, hơi nhú mày bật hỏi:

– Không có quê hương? Kể cả...

Như đoán được tư tưởng nàng, người trai hải đảo điềm nhiên.

– Cô nương! Vì cô nương đã đặt chân lên đảo và vì sư phụ tôi đã vượt hàng bao nhiêu hải lý về đưa cô nương đến đây...

Buông xong lời úp mở như dọa nạt khéo, chàng trai vụt ra roi, cất tiếng cười lớn:

– Kia! Cô hãy trông xem! Nhà riêng cô đã hiện ra rồi. Phía tả rừng đào, ngay bên ngọn suối đó!

Đi thêm một đoạn nữa, xe như bước vào huê viên, chỗ nào cũng toàn hoa thơm cỏ lạ muôn màu rồi dừng lại trước một ngôi nhà xinh xắn. Cửa khép hờ. Vũ đẩy nhẹ, khoát tay trở quanh:

– Nhà của cô đó! Trong này đã có đủ thứ. cô cứ tự nhiên. Lúc nào buồn, có thể đi tản bộ quanh đây nhưng... không nên nói chuyện cùng ai cả. Và cô nương cũng chớ quên: ở đảo Thần Tiên Nam Cực này mặt trời còn lâu mới lặn!

Dứt lời, mặc Phượng Kiều ngơ ngác đứng giữa nhà, chưa kịp hỏi thăm nửa lời, chàng trai họ Vũ lập tức đưa mắt cho Yến Phi, cả hai chào nàng, bước ra ngay, Phượng Kiều tò mò quan sát quanh gian nhà, thấy đủ tiện nghi như trên đại lục, bàn ghế ly tách, giường trải da gấu trắng, trong chiếc tủ kính góc phòng thấy có cả cà phê, kẹo ngọt. Nhiều thứ lặt vặt có vẻ vừa mua ở đại lục về. Đặc biệt là không có màn và không thấy bóng dáng đèn dầu chi cả. May mắn lại có

chiếc đồng hồ báo thức nhỏ ở đầu giường. Phượng Kiều vừa ngồi xuống ghế, đã thấy từ cửa sau một cô gái nhỏ tiến lên cúi đầu chào. Nhận ra ngay cô hầu gái vẫn đem thức ăn tới cho mình trên hải thuyền, Phượng Kiều mỉm cười, dùng tiếng Việt hỏi:

– Em cũng ở đây sao? Lên bao giờ đó?

Thấy cô hầu có vẻ ngơ ngác, nàng hiểu ngay cô ta không biết tiếng Việt, liền thử chuyển sang tiếng Tàu Quan Hỏa:

– Em cũng ở đây sao?

Cô hầu tươi ngay nét mặt:

– Cô nương cũng biết tiếng nước em sao?

Cả mừng Phượng Kiều đứng lên, đến gần cô ta:

– Chị thường giao thiệp với người Tàu. Em ở đây từ bao giờ?

Không lưỡng lự, cô ta nói luôn:

– Từ ngày mới sinh. Thưa cô nương, cha mẹ em ở đảo gần đây. Em được lệnh theo hầu cô nương.

Thấy hành lý Phượng Kiều còn để giữa nhà, cô ta nhanh nhẩu xách để vào góc phòng, đoạn lễ phép:

– Cô nương muốn chi cứ dạy. Ở đây, ai cũng chỉ dùng có một buổi trưa, còn hai bữa ăn trái cây. Cô nương mới đến, chưa quen, muốn dùng mấy bữa cũng được. Đây cũng có mấy thứ thịt cá như ở đại lục. Đảo chủ Thần Tiên chúng em đang gây giống cho đủ thứ. Vậy cô nương muốn thứ chi, em sẽ nấu cô nương dùng.

Mấy ngày đầu, vì quen sinh hoạt ăn ngủ trên lục địa Phượng Kiều khó chịu lạ lùng vì ngày dài vô tận, thường ra ngó cảnh mặt trời không lặn, thềm nhớ một màn đêm mịt mùng.

Nhưng chỉ ít hôm đã quen dần, nàng cứ trông đồng hồ, sinh hoạt, ăn ngủ, xem sách, đánh đàn, dạo chơi. Một buổi cơm nước xong, nàng khoác áo lông thũng đi vào rừng đào, nhìn quanh không thấy bóng người, nhân lâu ngày thềm hoạt động, liền cởi bỏ áo ngoài, khoác lên cành đào, dạo mấy đường quyền cước cho khuây khỏa. Dạo xong, người nóng bừng, nhận thấy rừng đào đẹp trĩu quả, cô gái liền đu chèo cành bút ăn, vui đùa một lát, thấy nóng nực, bèn chạy thẳng đến bên dòng suối trong, ngồi buông thõng chân xuống nước khua chơi. Chân vừa chạm nước, nàng hết sức ngạc nhiên vì nước ấm lạ. Thích chí, cô gái liền trút bỏ xiêm y, nhảy luôn xuống vùng vẫy,

ngập lặn đuổi cá lượn bên khe. Giữa lúc đó, phía kế rừng bên, một chiếc xe chó kéo chạy băng qua, trên xe, chàng trẻ tuổi Vũ Sinh vai đeo cung tên, mình khoác áo da thú, đang mài miết ra roi. Qua rừng đào, chợt thấy có chiếc áo vắt trên cành. Trái tim chàng trẻ tuổi như ngừng đập. Không hiểu sao chàng tuổi trẻ giật mạnh tay cương, định lui êm. Nhưng dưới suối, Phượng Kiều đã vô tình nhìn lên và giật nảy mình như chạm phải điện. cô gái luống cuống hơi lùi phất lại, nhanh tay vịn ngay được một cành hoa rủ che trước mặt. May sao trên bờ, Vũ Sinh đã quay mặt đi. Phượng Kiều nghe tiếng xe chạy đã xa, mới dám rời khỏi cành che, lần lên mặc vội xiêm y, lòng vẫn còn bối rối. Mặc xong xiêm y, nàng đã thấy Vũ Sinh từ rặng đào gần đấy bước ra.

– Cô nương thứ lỗi, tôi đã vô tình làm cô nương phải một phen luống cuống.

Nghe giọng nói của chàng trai không có gì lơ lả Phượng Kiều an tâm đôi chút, làm mặt thản nhiên:

– Không ngờ suối ở đây lại ấm thế! Lâu không được vùng vẫy, nhớ quá. Ông đi đâu mà lại đeo cả cung tên thế?

Vũ Sinh liếc nhìn cung đeo vai, mỉm cười:

– À, tôi đi săn hải cẩu. Định rẽ qua thăm cô. Sao, cô ở đó có dễ chịu không?

Phượng Kiều hơi cau mày:

– Chắc ông thừa hiểu. Nhưng dầu sao, tôi cũng cần nói để các ông rõ, từ phút thất thế bị sa tay các ông, tôi đã coi đời tôi không còn nữa.

Giọng phần uất của "nữ tù" không khiến Vũ Sinh mất vẻ tươi cười, chàng ta dăm dăm nhìn nàng:

– Cô vẫn chưa quen sống với hiện tại. À, cô nên đi săn hải cẩu để biết cái thú sông miền Nam cực.

Phượng Kiều toan chối phất đi, nhưng chợt thấy ánh mắt chàng trai dăm dăm nhìn mình, "Bản năng nữ tướng chủ động" vụt nổi dậy, nàng nhếch miệng cười, gật đầu luôn:

– Còn gì hay bằng nữa!

Trông quanh xe chỉ thấy mấy ngọn lao, nàng vui vẻ hỏi:

– Sao không có súng?

Vũ Sinh giật cương cho xe chạy:

– Săn hải cẩu bằng súng còn thú gì nữa? Tôi nghe cô bắn cung cũng hay lắm mà! Để tôi kiếm thêm cái nữa cô dùng!

Nghe nói có cung tên cho mình, Phượng Kiều mừng thầm, đưa mắt nhìn họ Vũ, nói như dò ý:

– Cám ơn ông đã không ngần ngại trao khí giới cho tôi!

Nhưng chàng trai thản nhiên trao ngay cả cung đeo vai cho nàng.

– Không sao.

Xe đi về phía cuối đảo. Qua mấy dãy rừng, họ Vũ ngừng lại trước một căn nhà khá lớn, chạy vào lấy thêm một cây cung, rồi lại tiếp tục đi. Đàn chó chạy nhanh như ngựa, đưa xe xuống bãi hướng Nam cực, chừng hơn giờ sau, đã thấy rừng cây, nhà cửa thưa dần, rồi xe chạy trên một miền băng giá quanh vắng, chung quanh chỉ toàn tuyết trắng xóa. Vũ Sinh cho xe chạy qua hẻm núi, dừng lại.

– Đây đã tới vùng dân Eskimo đảo. cô nương đã thấy gì thay đổi chưa?

Phượng Kiều đưa mắt nhìn quanh, cảm thấy ngay cái lạnh đại dương Nam cực, khác hẳn miền rừng đào.

– Lạ thật! Cùng một nơi, sao khí hậu như chia hai miền?

– Nơi rừng đào con có suối Ôn Tuyền, nước ấm quanh năm vì nằm trong phạm vi luồng ôn tuyến thiên nhiên. Còn vùng này nằm ngoài ôn tuyến!

Chợt có tiếng rúc nổi lên đâu đây, từng tràng rất lạ tai. Vũ Sinh chỉ về phía trước:

– Hải cẩu đang gọi đàn! Hay lắm! Nào chúng ta bắt đầu săn thôi.

Miệng nói, tay giật cương cho xe chó tiến thẳng ra gần biển. Cách một quãng xa, Vũ ngừng lại, ra hiệu cho Phượng Kiều cùng xuống. Trên băng nổi, một con hải cẩu ngồi chồm hồm, đang nhìn mấy con nữa vùng vẫy dưới nước. Vũ Sinh khẽ bảo Phượng Kiều:

– Nường cô nương phát đầu tiên đó.

Phượng Kiều giương cung bắn luôn. Con vật nhào trên tảng băng. Từ dưới nước mấy con nữa nhảy vọt lên. Nhanh như cắt, Phượng Kiều buông luôn mấy phát tên, hạ luôn mấy con.

– Chà! Cô nương bắn nhanh như nổ liên châu!

Vũ đẩy xe đi, được một quãng thấy mấy con khác ngồi trên băng nổi, Vũ liền rút mấy ngọn lao, cười bảo Phượng Kiều:

– Bắn hải cẩu phải dùng lao xương cá mới thích!

Vừa dứt lời, chàng trai hải đảo phóng vọt ra biển liền mấy mũi. Chàng ta phóng nhanh đến độ Phượng Kiều chỉ thấy hai cánh tay vung lên như máy, trông ra, lạ thay, vẫn thấy mấy con chó biển ngồi trầm ngâm như cũ. Thì ra, chàng ta đã phóng ghim con nọ vào con kia, lao cắm như đan chéo thân hình mấy con thú biển.

– Hay lắm. Ông ném lao có lẽ thạo hơn dân Eskimo đó!

Chờ cho cặp chó tha xác chúng vào, chất lên xe, hai người lại liếp tục cuộc săn. Chợt Vũ Sinh trở tay ra biển. Một con hải cẩu ngồi trên băng lập lờ. Phượng Kiều đã lấy lao, vừa giơ lên, đã thấy con hải cẩu rúc lên một tràng rất lạ tai, lập tức từ dưới biển, một con nữa nhảy lên, hai con quán quít lấy nhau, rúc rích không còn biết gì đến cái chết đã kề bên. Trước cảnh âu yếm của cặp vợ chồng hải cẩu, bất giác Phượng Kiều quay mặt đi, mặt ửng đỏ, vì bất gặp ánh mắt Vũ Sinh. Chàng trai nhìn đăm đăm vào đôi mắt nàng, bàn tay Vũ nhẹ nhàng đặt lên vai nàng. Biết chàng ta không nén nổi nữa, Phượng Kiều bất giác liếc nhìn cảnh bãi băng quanh vắng bản năng tự vệ khôn khéo bưng dậy, thiếu nữ bỗng cất tiếng cười giòn, xoay mình nhẹ cho bàn tay Vũ rơi giữa khoảng không.

– Bắn hải cẩu mãi chán rồi! Sao chúng ta không đi săn gấu trắng?

– Nếu cô nương muốn săn gấu trắng, giờ này chúng thường ẩn trong ổ tuyết. Phải mất công tìm mới thấy!

– Càng hay!

Miệng nói, chân xăm xăm rảo bước. Vũ đành phải đẩy xe theo. Tới chân núi tuyết, Vũ chăm chú nhìn mặt tuyết, thấy nhiều dấu chân thú, bảo Phượng Kiều.

– Có vật vừa qua đây, để tôi săn kiểu Eskimo cho cô nương xem!

Đoạn chàng ta để xe thú một chỗ, dẫn Phượng Kiều đi dọc theo chân núi. Tới một khe, chàng ta nhìn quanh, đoạn trở lại xe lấy một con dao dài tẩm dấm máu hải cẩu, đem tới cắm ngược ngay miệng lỗ tuyết và cùng Phượng Kiều kiểm chỗ nắp gần đấy. cô gái lục địa ngạc nhiên chưa hiểu chàng ta làm gì, đã thấy Vũ ghé lại:

– Nó sắp ra đấy! Gió đưa hơi máu vào tổ. Nó thính mũi lắm và ưa máu hải cẩu lắm! Cô nương chịu khó chờ một chút!

Quả nhiên chỉ nửa phút sau đã thấy tuyết động đậy, rồi một hình thù khá lớn đội tuyết, từ lỗ chui lên, lắc lư đầu như đánh hơi, mười khắc sau, đã lừ đừ tiến thẳng đến bên thanh dao máu. Đứng nấp cuối chiều gió cách mười thước, Phượng Kiều thấy rõ hình thù gấu trắng, giống thú đặc biệt của những miền băng giá chỏm địa cầu. Con thú hếch mũi ngửi lưởi dao và lập tức lè lưởi liếm xoèn xoẹt vào lưởi dao bén máu, liếm cho đến khi lưởi con vật khát máu bị xẻ nát, ra hết máu trong người kiệt sức ngã khuỵ xuống. Lúc đó, Vũ Sinh mới đến vác về xe. Phượng Kiều thấy lạ mắt liền cầm dao máu, đi tìm ổ gấu trắng, mỗi người đi dọc một phía núi. Phượng Kiều thấy bẫy được một con nên cứ vui chân đi mãi, nhưng vẫn không thấy ổ gấu, đang lưỡng lự muốn xuống phía dưới, chợt nghe có tiếng rú kỳ dị phía trên cao. Ngạc nhiên, nàng ngẩng mặt ngó lên, giật nẩy mình vì một người cao lớn dị thường đứng sừng sững trên đỉnh núi, toàn thân trắng toát như băng. Sự xuất hiện thành linh của "người khổng lồ" khiến nàng kinh ngạc, chớp mắt tưởng mình mê ngủ, đứng im mấy giây, giương mắt nhìn, sau mới định thần, sờ lên vai còn thấy đeo cung tên, liền cầm phạp ngọn dao xuống tuyết, giương cung thủ thế. Người khổng lồ đã trông thấy cô gái phía dưới. Hấn rú lên những tiếng kỳ dị vang âm, từ từ tiến xuống. Cặp mắt ốc nhồi như đèn pha chiếu thẳng vào nàng. Phượng Kiều biết chạy không kịp, đành cứ đứng im, tay ghì sẵn tên trên dây và nghĩ ngay đến giống Người Tuyết ở những miền băng giá. Chợt hấn giẫm thụt chân vào một lỗ hổng ngầm.

Một con gấu trắng đội tuyết, nhảy vọt lên. Bàn tay khổng lồ quờ một cái, nắm mình con gấu giơ lên, xé làm đôi như xé con ngóe. Máu tươi rõ giòng trên mặt tuyết. Phượng Kiều bất giác rùng mình, vì sức khoẻ ghê ghớm của Người Tuyết. Cô gái mím chặt vành môi, buông mạnh dây cung. Phạp. Mũi tên cắm luôn vào ngực Người Tuyết, cặp mắt lừ đừ chợt ngó xuống, tay Người Tuyết quơ rút phất mũi tên, bẻ làm đôi ném đi, và chậm chạp tiến lại. Hình thù phi nhân phi thú chỉ còn cách cô gái mấy chục bực tuyết. Nàng lập tức bắn luôn mấy phát tên nữa, cắm vào Người Tuyết như lông nhím và vùng chạy xuống.

Phượng Kiều biết nguy cơ đã kề vì tên bắn không cắm sâu được

vào da thịt quái vật, nàng liền giương cung nhắm con mắt đèn pha bắn liền. Liền hai mũi cắm trúng mắt quái vật nhưng có lẽ nhờ linh tính, con vật đã chớp mắt kịp thời nên tên chỉ cắm vào làn da mí mắt. Hình như tên xuyên qua da chạm tới con ngươi, quái vật đột nhiên rú lên có vẻ đau đớn vùng tay giật phắt tên ra và xông ngay lại. Phượng Kiều khoa luân mấy đường dao loang loáng, quái vật phải đảo mắt nhìn theo và bất thành linh nhảy vọt lên, chém một nhát thật mạnh vào cằm cổ quái vật. Không ngờ quái vật gạt được thanh dao. Và quai tay nắm ngay được ngang lưng nàng, nhanh như con cắt bắt gà con. Cô gái vận hết sức bình sinh cố vùng vẫy, tay dao chém lia lịa vào mình quái vật. Quái vật giật dao, nhe nanh cắn bẻ cong veo, ném đi luôn và ghì chặt lấy cổ nàng, rú lên những tiếng kinh khủng, chạy bay lên đỉnh núi tuyết. Phượng Kiều nghe bên tai tiếng gió thổi vù vù cho đến lúc nghẹn thở, thiếp đi.

Tỉnh dậy, mở choàng mắt, cô gái ngạc nhiên tưởng vừa trải qua ác mộng, vì thấy mình nằm trong căn nhà cũ ven suối, nữ tỳ ngồi bên cạnh. Lắc lắc cổ thấy vẫn còn đau ê ẩm, nàng mở to mắt hỏi nữ tỳ:

– Em, sao ta lại ở chốn này?

Cô gái Tàu dịu dàng ấn nhẹ cho nàng nằm nguyên.

– Cô không thể cử động vội. Để thuốc ngấm hẳn đã! Ông Vũ Sinh có dặn lát nữa sẽ trở lại.

Phượng Kiều nhú mày, nhớ lại việc kinh khủng vừa qua.

– Thế ai đưa ta về đây? Ta đã bị quái vật bắt đi mà?

Nữ tỳ mỉm cười:

– Ban nãy thấy ông Vũ Sinh đưa cô nương về, ông chỉ nói sơ là cứu cô nương từ trong hang quái vật về thôi.

Hai người đang nói chuyện, thì Vũ Sinh và Yến Phi cùng tới. Thấy nàng đã tỉnh, Vũ cả mừng tiến đến bên giường, khẽ hỏi:

– Cô đã dễ chịu chưa?

Phượng Kiều hơi nhếch miệng cười khẽ gật đầu:

– Vẫn còn đau ê ẩm. Nhưng...

Hình như hiểu rõ nỗi thắc mắc trong lòng nàng, Vũ Sinh dịu dàng:

– Lúc đó, tôi ở phía núi khá xa, chợt nghe có tiếng rú vang âm,

liền chạy đến, không thấy gì cả. Nhưng nhìn thấy nhiều dấu chân trần mặt tuyết và những mũi tên gãy, tôi đoán ngay có chuyện gì đã xảy ra, vội theo dấu vết đi tìm. May thay, tới hang vừa kịp lúc nó đặt cô nương xuống nệm cỏ khô và sắp sửa...

Chàng trai ngừng lại, Phượng Kiều bất giác thở phào:

– Không ngờ nơi hải đảo xa đăm này lại có loài quái vật ghê gớm. Thế... giờ nó đâu?

– Trốn rồi! Tôi đã nổ liên mấy phát súng vào chỗ phạm nên nó phải bỏ chạy. Sợ nó còn có đàn, tôi phải vội đưa cô nương về chạy chữa đã!

Phượng Kiều đăm đăm nhìn Vũ Sinh, giọng cảm kích:

– Không được ông giải cứu kịp, tôi đã nguy rồi! Ôn này xin suốt đời ghi tạc.

Vũ lắc đầu, nhã nhặn cùng Yến Phi chuyển ngay sang chuyện khác, khuyên Phượng Kiều tĩnh dưỡng ít bữa cho an định tinh thần lại, và ra về. Mấy bữa sau, Vũ lại tới thăm. Vì đã mang thêm cái ơn cứu khỏi tay quái vật, Phượng Kiều đối với Vũ thêm phần thân mật.

Nhân đứng bên suối, Vũ ngập ngừng giây lát, đoạn thở dài, tỏ rõ cả tấm lòng yêu vụng nhớ thâm nàng từ khi gặp gỡ đến giờ. Phượng Kiều cứ đứng im nghe, mặt bình thản như không, chờ cho Vũ Sinh nói hết, nàng mới ngẩng lên đăm đăm trông thẳng vào cặp mắt chàng trai, nghiêm trang ôn tồn:

– Cám ơn ông đã có lòng tưởng tới kẻ nữ tù thất thế này. Bấy lâu tôi vẫn thâm phục vì những cử chỉ tao nhã của ông, nhất là từ buổi được ông cứu thoát. Nhưng mong ông xét cho chỗ... khó hiểu của lòng người, suốt đời tôi chỉ còn có Đại Sơn Vương, tôi chỉ một lòng thờ Đại Sơn Vương.

Giọng nói êm đềm nhưng thập phần cương quyết của Phượng Kiều khiến Vũ đứng im không nhúc nhích, rất lâu mới khẽ hỏi:

– Nhưng... mối tình của cô nương chỉ là một mối tình tuyệt vọng. Vì dây oan hai họ thắt chặt rồi... Cô nương mong sao sum hiệp cùng chàng?

Phượng Kiều lắc đầu ái ngại, định nói gì lại thôi. Mười khắc sau mới dịu dàng trầm giọng:

– Chuyện tâm hồn tưởng khỏi phải thừa nhiều thêm bận tâm

ông. Dầu sao, tôi cũng có bốn phận nói rõ để các ông định liệu. Tôi sẵn sàng chịu đựng số phận của một nữ tù, và sẵn sàng chịu chết để giữ trọn hình ảnh người tôi yêu kính nhất đời. Mong ông lượng thứ cho!

Nói xong, nàng cúi đầu chào, về thẳng nhà riêng chờ đợi biến cố. Nhưng liền mấy bữa trôi qua, vẫn không thấy gì khác lạ. Họ Vũ lại tới thăm, không chút ngã lòng, chàng ta vẫn không ngớt tìm cách đi vào trái tim nàng. Rồi Yến Phi, rồi một số nam nữ thanh niên môn đồ ông già cổ quái khác, tất cả như đều ngầm tìm hết cách làm cho Phượng Kiều ngã lòng. Nhưng cô độc thất thế sa cơ giữa nơi hải đảo, bên đủ mọi thứ quyến rũ gớm ghê, Phượng Kiều vẫn không hề sa ngã. Càng kể nguy hiểm, hồn nàng càng rục lên hình ảnh Đại Sơn Vương.

Rồi một buổi, Phượng Kiều đã thức giấc, chợt nghe tiếng gõ cửa rất gấp. Nữ tỳ ra mở, thấy một đám người mặt mày dữ tợn bước vào, súng gươm lạch cạch trừng trừng ngó nàng. Gã cao lớn nhất phát tay ra hiệu cho Phượng Kiều, giọng Quan Hỏa lơ lơ khó nghe:

– Có lệnh đưa cô đi ngay. Xe đang chờ.

Đoàn xe chó chạy vùn vụt khỏi rừng đào, đi mãi về mạn cuối đảo. Thoáng cái đã đến vùng bằng giá. Xe dừng trước một cửa hang rộng. Gã đàn ông ra hiệu cho Phượng Kiều xuống xe, lạng lẽ trở tay vào hang. Phượng Kiều không nói nửa lời, tới cửa hang dừng lại mấy giây, đưa mắt nhìn quanh và như sẵn chủ định, Phượng Kiều nhếch cười lạnh lùng, bước thẳng vào miệng hang. Đám đàn ông dữ tợn kèm sát hai bên, tay luôn luôn sờ đốc gươm bóng súng.

Càng vào, hang càng tối. Lòng núi ăn rộng giữa vùng ánh đèn sáng lét, nhiều hình thù đứng sừng sững, cao lớn, lưng trần, tay cầm vũ khí dàn quân, chừa một lối đi thăm thẳm, tít phía trong, có một hình thù hộ pháp ngồi trước một chiếc bàn tuyết khối. Trên bàn leo lét ngọn đèn dầu cá vạt vờ hắt những cái bóng đen ngòm lên vách hang thành những hình ma quái lác lư.

Phượng Kiều đưa mắt nhìn gã đi bên. Hắn chỉ khẽ hất hàm một cái, Phượng Kiều đã xăm xăm tiến luôn giữa hàng gươm súng tuốt trần, đến thẳng trước bàn người lạ mặt.

– Nàng hãy ngồi xuống, Trước khi ra tay, ta có lời muốn nói. Động chủ muốn nàng làm vợ Vũ Sinh! Nếu không...

Hắn dừng lại, vỗ mạnh tay xuống bàn. Một hình thù đàn ông ghé tởm tập tễnh bước ra, ngó Phượng Kiều nhe răng cười, trắng nhởn:

– Nếu nàng đại đột không thuận Vũ Sinh thì người chồng trọn kiếp của nàng đứng đó!

Và như thừa đoán được ý nghĩ cô gái, hắn cười khẩy:

– Cô nàng nghĩ tới cái chết ư? Không! Chớ làm ! Động chủ có đủ phép mầu làm nàng không chết nổi, nàng phải sống trọn đời nơi đây, với người chồng xấu xí để hối hận vì đã chối bỏ Vũ Sinh.

Phượng Kiều tưởng vừa bị dội một gáo nước lạnh vào tâm hồn, nàng vụt nghĩ tới cặp mắt điện thoi miên của lão hành khát quái dị và không khỏi ghê tởm vì cách ép buộc khôn ngoan của đám người lạ. Nguy cơ đã kề, tâm trí vụt lóe lên một quyết định, Phượng Kiều đảo mắt nhìn quanh và vùng cất tiếng cười ngạo mạn:

– Chúng mi nhảm rồi Ta nói thật cho hay, đừng mất công dọa nạt, dụ dỗ. Dầu vật đổi sao dời, lòng ta vẫn không thay đổi, hay chớ hòng phạm tới người ta!

Dứt lời, cô gái họ Trần nhún mình, nhảy phắt tới bên một tên võ sĩ, dùng luôn một thế võ nhứt "Diu Siu" đánh gục, cướp luôn được khẩu súng lục bên sườn, nhả đạn luôn. Nhưng tên ngồi bên bàn đã cất tiếng cười ngất vì súng... không đạn! Biết đã trúng kế, nàng liền ném mạnh khẩu súng vào một tên cầm gươm, và lập tức nhảy vụt tới bên. Hàng loạt súng lên đạn nhất tề chĩa cả vào cô gái.

– Bắt sống! Không được bắn!

Tiếng gã bên bàn vừa dứt, cả đám thủ hạ nhất tề xông tới, nhưng Phượng Kiều đã đoạt được một thanh gươm, nhảy phắt vào một góc hang.

– Khôn hồn đứng nguyên! Đứa nào tiến lại, ta chém rơi đầu!

Mắt phượng long lanh, cô gái lục địa cầm ngang thanh gươm, dằn giọng:

– Ta nấn ná từ khi bị bắt là để xem thầy trò chúng mi định giở trò gì? Giờ mới rõ một phường đạo tặc dê hèn! Chỉ tiếc thay ta không gặp lão tặc cùng tên họ Vũ!

Thấy nàng liều mạng, cả bọn dừng lại, tản quanh hang, lựa thế bao vây. Phượng Kiều trông ra lối cửa hang, thấy có mấy tên trấn giữ chặt, bèn vung gươm đánh thốc ra phía đó. Nhưng cả bọn đã xông

vào trợ chiến, nhất định không để hở một lối thoát nhỏ.

Phượng Kiều cả giận múa tít thanh gươm, đem hết kỹ thuật chân truyền ra vẫn không đánh lui được địch, vì kiếm pháp của chúng đều có vẻ tinh thạo cả. Trong lòng hang mờ sáng, kiếm thép quật vào nhau xoang xoảng, cô gái họ Trần đánh những đường chí tử cố mở vây, không được. Máy chục địch thủ thay phiên nhau quần thảo, hình như chỉ lựa thế bắt sống con mồi. Biết kéo dài không xong, Phượng Kiều toan đánh quyết tử cho mau, chợt có tiếng quát nổi lên:

– Lui cả ra Để nàng đó cho ta.

Cả bọn dừng tay chưa kịp giãn cả ra hai bên, đã thấy Vũ Sinh từ phía ngoài nhảy vọt vào, chân vừa chấm đất đã bắn một phát đạn tung luôn thanh gươm Phượng Kiều. Cô gái lục địa giật mình, dùng chạy đến nhặt gươm thì họ Vũ đã nhanh chân chạy tới chặn luôn chân lên, yên lặng ngó Phượng Kiều. Đột nhiên, ánh lửa mờ phụt tắt. Hang núi vụt tối om. Phượng Kiều biết thế nguy, liền nhẹ nhàng ngồi xuống, lui dần về phía vách đá.

Hình ảnh người yêu hiện lên, đẹp như một bài thơ ai oán. Cô gái cắn chặt hàm răng, lẩm bẩm như trong cơn mê:

– Đại Sơn Vương... em sẽ gặp anh... kiếp sau...

Và vận toàn lực bình sinh, nàng lao mạnh đầu vào vách đá. Nhưng... giữa lúc đó ánh sáng bừng lên như ban ngày. Phượng Kiều ngạc nhiên thấy lòng hang không một bóng người, đầu nàng vừa lao vào một... tấm da căng thẳng êm không. Ngay lúc đó, từ ngoài cửa hang hiện ra một ông già râu tóc bạc phơ, chống gậy trúc, mặc áo rộng, khoan thai tiến vào:

– Phượng Kiều con. Ta có lời khen lòng trung trinh sắt đá của con, ẩn thân giữa nơi hải đảo Thần Tiên, vẫn một lòng son sắt trước những quyến rũ gớm ghê, một thân liễu yếu giữa rừng sủng gươm đe dọa vẫn chẳng sờn gan, quyết một chết giữ trọn tình chung thủy với người yêu. Lòng cao khiết của con đã vượt trăm ngàn thử thách, ta khá khen Đại Sơn Vương Hồng Lĩnh đã khéo chọn được người xứng đáng. Ta không đến nỗi uổng công vượt trăm ngàn hải lý đưa con từ lục địa về đây.

Ông già ngừng lời bước đến, đặt nhẹ tay lên vai Phượng Kiều.

– Ngay bây giờ ta cho con được làm lễ tôn sư.

Cô gái vẫn đứng im, ngơ ngác, bàng hoàng. Giọng nói dịu dàng

và cặp mắt dịu dàng của ông già trên phong đạo cốt khiến nàng nghĩ ngay tới lão hành khất quái dị. Phượng Kiều đứng trông như người trong mộng.

Cô gái đi từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, không sao đoán nổi hành động của đảo chủ Thần Tiên.

Mãi tới khi hồi công dứt tiếng ngân nga trong thạch động, ông già tiến đến bên bàn thờ, Phượng Kiều mới như cái máy, từ từ quỳ xuống bàng hoàng, nghẹn ngào không nói nên lời.